

із адаптацією міжнародних стандартів і зарубіжного досвіду; основним завданням, що мають наразі вирішити підприємства авіаційної галузі – це навчання персоналу та забезпечення авіаційним транспортом і технікою належної якості та рівня безпеки.

Література

1. Берлач А. І. Безпека бізнесу : навч. посіб. – К. : Університет "Україна", 2007. – 280 с.
2. Повітряний кодекс України від 19 травня 2011 року, № 3393-VI // ВВР. – 2011. – № 48-49. – Ст. 536.
3. Про Державну програму авіаційної безпеки цивільної авіації: Закон України №545-IV від 20 лютого 2003 р. // ВВР. – 2003. – №17. – Ст. 140.
4. Про затвердження Програми підготовки персоналу з авіаційної безпеки: Наказ Міністерства транспорту та зв'язку України №508 від 18.06.2007 р. // Офіційний вісник України від 20.07.2007 р. – №50. – С. 95.
5. Аналіз рівня безпеки польотів з цивільними повітряними суднами України за 1 півріччя 2013 року [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www.avia.gov.ua/uploads/documents/8957.pdf>

УДК 347.4:001.89 (043.2)

Лукасевич-Крутник І. С.,
к.ю.н., доцент,
юридичний факультет,
Тернопільський національний економічний університет,
м. Тернопіль

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПЕРЕВЕЗЕНЬ З ІНОЗЕМНИМ ЕЛЕМЕНТОМ

Відповідно до статті 1 Закону України "Про транспорт" транспорт є однією з найважливіших галузей суспільного виробництва і покликаний задовольняти потреби населення та суспільного виробництва в перевезеннях [1].

У сьогоденнішніх умовах розвитку нашої держави значна частина перевезень, які здійснюються на території України, мають міжнародний характер.

Міжнародними вважаються перевезення вантажів, пасажирів та їх багажу між двома або більше державами. Тому такі відносини за своєю суттю є приватноправовими і характеризуються наявністю іноземного елементу в одній чи одночасно декількох її формах.

Міжнародні перевезення регулюються як національним законодавством України, так і міжнародними нормативно-правовими актами.

На думку науковців регламентація перевезень міжнародними угодами є однією із ознак таких відносин [2, с. 6-7; 3, с. 8]. Вона має важливе значення, оскільки уніфіковане регулювання відносин в сфері транспорту на території країн, через які здійснюються перевезення, усуває можливість виникнення конфліктних ситуацій на практиці.

Багато міжнародних актів охоплюють відносини щодо всіх або декількох видів транспорту. Прикладом є Конвенція ООН про міжнародні змішані перевезення вантажів від 1980 р.

Окремі види міжнародних перевезень регулюються також спеціальними міжнародними угодами. Так, регламентація міжнародних морських перевезень здійснюється Конвенцією ООН про морські перевезення вантажів 1978 р., Міжнародною конвенцією про уніфікацію деяких правил щодо коносаменту 1924 р. (правила Гаага-Вісбі).

Міжнародні річкові перевезення регулюються Угодою про міжнародне пряме змішане залізнично-водне вантажне сполучення 1959 р. та Будапештською конвенцією про договір перевезення вантажів внутрішніми водними шляхами 2001 р.

Міжнародні повітряні перевезення регламентуються Конвенцією для уніфікації деяких правил, що стосуються міжнародних повітряних перевезень 1929 р. та Гаазьким протоколом до неї 1955 р.

Основними договорами щодо регулювання залізничних перевезень є Угода про міжнародні залізничні перевезення (КОТІФ) 1980 р., Єдині правила до договору про міжнародне залізничне перевезення пасажирів і багажу (ЦІВ), Єдині правила до договору про залізничне перевезення вантажів (ЦІМ).

Міжнародні автомобільні перевезення регулюються Конвенцією про дорожній рух та Протоколом про дорожні знаки і сигнали 1949 р., Конвенцією про договір міжнародного перевезення вантажів 1956 р. та ін.

У вказаних міжнародних договорах визначено основні колізійні прив'язки, які застосовуються до перевезень з іноземним елементом – закон місця відправлення пасажирів (вантажу), закон країни перевізника, закон місця реєстрації транспортного засобу, закон країни транзиту, закон країни призначення.

Не менш важливу роль у регулюванні міжнародних перевезень відіграє національне законодавство України. Зокрема, Цивільний кодекс України, Кодекс торговельного мореплавства України, Повітряний кодекс України, закони України "Про транспорт", "Про автомобільний транспорт", "Про залізничний транспорт" та ін.

Оскільки міжнародні перевезення, як зазначалось вище, за своєю суттю є приватноправовими відносинами з іноземним елементом, до джерел правового регулювання таких відносин варто віднести також закон України "Про міжнародне приватне право". У нормах цього нормативного акту про перевезення згадується лише у статті 44. Там зазначається, що у разі відсутності згоди сторін договору перевезення про вибір права, що підлягає застосуванню до цього договору, застосовується право місця проживання або місцезнаходження сторони, яка повинна здійснити виконання, яке має вирішальне значення для змісту правочину (тобто, право перевізника). Про можливість застосування інших колізійних прив'язок до міжнародних перевезень в законі не зазначається.

Проте, Закон України "Про міжнародне приватне право" на сьогодні є єдиним нормативно-правовим актом на території України, де уніфіковані колізійні норми в різних сферах приватно-правових відносин. Тому враховуючи значення міжнародних перевезень, пропонуємо внести наступні зміни до законодавства України: доповнити Розділ VI "Колізійні норми щодо договірних зобов'язань" закону України "Про міжнародне приватне право" окремою статтею, присвяченою колізійним прив'язкам щодо договору міжнародного перевезення вантажів, пасажирів та їх багажу. Це сприятиме уніфікації норм національного законодавства України в сфері транспортних відносин з іноземним елементом.

Література

1. Про транспорт : Закон України від 10 листопада 1994 р. // Відомості Верховної Ради України від 20 листопада 1994 р. – 1994. – № 51. – Ст. 446.
2. Садиков О. Н. Правовое регулирование международных перевозок / О. Н. Садиков. – М. : Юрид. лит., 1981. – 288 с.
3. Столярський О. В. Правове регулювання міжнародних перевезень : навч. посіб. / О. В. Столярський. – К. : Знання, 2012. – 318 с.

УДК 342.534.6 (043.3)

Смокович М. І.,

к.ю.н., суддя Вищого адміністративного суду України,
секретар Пленуму Вищого адміністративного суду України

СУДОВА ПРАКТИКА ЩОДО ПРИПИНЕННЯ ПОВНОВАЖЕНЬ НАРОДНОГО ДЕПУТАТА УКРАЇНИ

Підстави та порядок припинення повноважень народного депутата України визначені у статті 81 Конституції України.

Проте сучасне законодавче поле не враховує усіх нюансів та тонкощів виборчого процесу, що призвело до появи останнім часом низки судових процесів, коли Вищим адміністративним судом України при захисті законних прав та інтересів окремих громадян у зв'язку із неможливістю достовірного встановлення підсумків голосування та результатів виборів фактично були позбавлені повноважень окремі народні депутати України.

Як показала практика, суб'єктом оскарження в цій категорії справ позивачі обирають Центральну виборчу комісію України (далі – ЦВК), а предметом оскарження – її протиправні дії або бездіяльність щодо захисту порушених конституційних прав виборців та nereагування на порушення вимог виборчого законодавства під час проведення виборів.

Серед заявлених позовних вимог найчастіше зустрічаються такі як:

- визнання недостовірними результати чергових виборів народних депутатів України в одномандатному виборчому окрузі, встановлені відповідним протоколом ЦВК;